

1

וַיִּסְעוּ כ
מִסְכַּת וַיִּחַנּוּ בְּאַתֶּם בְּקֶצֶה הַמִּדְבָּר: וַיְהִי הַלֶּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם כ
בְּעֵמֹד עֲנָן לְבַחְתֶּם הַדֶּרֶךְ וְלִילָה בְּעֵמֹד אֵשׁ לְהַאֲרִיר לָהֶם לְלַכַּת
יוֹמָם וְלִילָה: לְאִיִּמִּישׁ עֵמֹד הָעֲנָן יוֹמָם וְעֵמֹד הָאֵשׁ לִילָה לִפְנֵי כ
הָעָם:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבוּ וַיִּחַנּוּ א
לִפְנֵי פִי הַחִירָת בֵּין מִגְדַּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי בַעַל צִפּוֹן נִכְחוּ תַחְנוּ עַל־
הַיָּם: וְאָמַר פְּרַעֲזָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִבְכִים הֵם בְּאֶרֶץ סֹגֵר עֲלֵיהֶם ג
הַמִּדְבָּר: וְחֻקֹּתַי אֶת־לִבִּי פְרַעֲזָה וְרַדְף אַחֲרֵיהֶם וְאֶכְבְּדָה בַּפְרַעֲזָה ד
וּבְכָל־חִילוֹ וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יְהוָה וַיַּעֲשׂוּ־כֵן: וַיַּגִּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם ה
כִּי בָרַח הָעָם וַיִּהְפֹּךְ לִבָּב פְּרַעֲזָה וַעֲבָדוּ אֶל־הָעַם וַיֹּאמְרוּ מַה־זֹּאת
עֲשִׂינוּ כִּי־שָׁלַחֵנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל מֵעִבְדֵנוּ: וַיֹּאסֶר אֶת־רַכְבּוֹ וְאֶת־עֲמֹו ו
לָקַח עִמּוֹ: פֶּסֶל קַמֶּה

2

בורחים הם ורדף אחריהם¹⁸. ללכת יומם ולילה, ויהא פרעה סבור

גַּתְיוֹנִי (מ)

3

יומם ולילה, בעבור כי המחנה היה גדול, ולא יכלו ללכת רק מסע מעט, על כן היו הולכים מקצת יום גם מקצת לילה. ואלה השנים עמודים היו לפניהם עד שבאו אל הים, כאשר אפרש²⁵.

אֵין עֲזִיבָא (מ)

4

(ה) אחרי ה' אלהיכם תלכו, היא מצוה שנלך אחר עצתו, וממנו לבדו נדרוש כל נעלם ונשאל כל עתיד, כענין ותלך לדרוש את ה' (בראשית כה כב), כי יבא אלי העם לדרוש אלהים (שמות יח טו), וכן יעשו ישראל עם הנביאים, האין פה נביא לה' ונדרשה את ה' מאותו (מ"ב ג יא), ויגד לנו ה' אלהיך את הדרך אשר בה נלך ואת הדבר אשר נעשה (ירמיה מב ג). ובספרי⁸³, אחרי ה' אלהיכם, זה ענין⁸⁴, והוא מה שפירשנו שנשמע לקול אותותיו ונלך אחרי עצתו.

5

ונתיחד ספר ואלה שמות בענין הגלות הראשון הנגזר בפירוש² ובגאולה ממנו, ולכן חזר והתחיל בשמות יורדי מצרים ומספרם אף על פי שכבר נכתב זה³ בעבור כי ירידתם שם הוא ראשית הגלות כי מאז הוחל, והנה הגלות איננו נשלם עד יום שובם אל מקומם ואל מעלת אבותם ישובו, וכשיצאו ממצרים אף על פי שיצאו מבית עבדים עדיין יחשבו גולים כי היו בארץ לא להם⁴ נבוכים במדבר⁵, וכשבאו אל הר סיני ועשו המשכן ושב הקדוש ברוך הוא והשרה שכנתו ביניהם אז שבו אל מעלת אבותם שהיה סוד אלוה עלי אהליהם⁶, והם הם המרכבה⁷ ואז נחשבו גאולים, ולכן נשלם הספר הזה בהשלימו ענין המשכן ובהיות כבוד ה' מלא אותו תמיד⁸.

כַּעֲנַן נִקְצָטָה

סֹסֶס לְטוֹה

6

לו וַיִּכַּס הָעֲנָן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּכְבֹּד יְהוָה מְלֵא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: לו וְלֹא־יָכַל מֹשֶׁה לְבוֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־יִשְׁכַּן עָלָיו הָעֲנָן לו וַיִּכְבֹּד יְהוָה מְלֵא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: וּבַהֲעֲלוֹת הָעֲנָן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן לו יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם: וְאִם־לֹא יַעֲלֶה הָעֲנָן וְלֹא לו יִסְעוּ עַד־יִיּוֹם הָעֲלֹתוֹ: כִּי עֲנָן יְהוָה עַל־הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם לו וְאֵשׁ תִּהְיֶה לִילָה בּוֹ לְעִינֵי כָל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מִסְעֵיהֶם:

כַּעֲנַן נִקְצָטָה

12

וַיִּסְעוּ מֵאֵילִם וַיָּבֹאוּ כָּל־עֵדֹת א
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־מִדְבַר־סִין אֲשֶׁר בֵּין־אֵילִם וּבֵין סִינֵי בַחֲמִשָּׁה עָשָׂר
יוֹם לְחֹדֶשׁ הַשָּׁנִי לְצֵאתֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּלְוּ כָל־עֵדֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל ב
עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בַּמִּדְבָּר: וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִי־יִתֵּן
מוֹתֵנוּ בַיַּד־יְהוָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁבְתֵּנוּ עַל־סִיר הַבִּשָּׂר בְּאֶכְלֵנוּ
לֶחֶם לְשִׁבְעַת כִּי־הוֹצֵאתֶם אֹתָנוּ אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְהַמִּית אֶת־כָּל־
הַקָּהָל הַזֶּה בָּרַעֲב: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִנְנִי מִמְטִיר
לָכֶם לֶחֶם מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם וַלְקָטוּ דְבַר־יוֹם בַּיּוֹם לְמַעַן אֲנִסְנוּ
הַיֶּלֶךְ בַּחֲוֹרְתֵי אִם־לֹא: וְהָיָה בַיּוֹם הַשֵּׁשִׁי וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר־יִבְיָאוּ ה
וְהָיָה מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר־יִלְקָטוּ יוֹם־יוֹם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־כָּל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲרֹב וַיִּדְעֹתֶם כִּי יְהוָה הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּבְקַר וַיֹּאמְרוּ אֶת־כְּבוֹד יְהוָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת־תְּלַנְתִּיכֶם עַל־יְהוָה וַנִּחַנּוּ ח
מָה כִּי תִלוּנוּ עָלֵינוּ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בַתֵּת יְהוָה לָכֶם בְּעָרֹב בִּשָׂר לְאֶכְל
וְלֶחֶם בְּבֹקֶר לְשִׁבְעַת בְּשִׁמְעַע יְהוָה אֶת־תְּלַנְתִּיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם מְלִינִם
עָלָיו וַנִּחַנּוּ מָה לֹא־עָלֵינוּ תְּלַנְתִּיכֶם כִּי עַל־יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
אַהֲרֹן אָמַר אֶל־כָּל־עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִרְבוּ לִפְנֵי יְהוָה כִּי שָׁמַע אֶת
תְּלַנְתִּיכֶם: וַיְהִי כַדְבַר אַהֲרֹן אֶל־כָּל־עֵדֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּפְּנוּ אֶל־
הַמִּדְבָּר וְהִנֵּה כְבוֹד יְהוָה נִרְאָה בָּעֲנָן:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: שְׁמַעְתִּי אֶת־תְּלוּנַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבַר י
אֲלֵהֶם לֵאמֹר בֵּין הָעַרְבִים תֹּאכְלוּ בִשָּׂר וּבִבְקָר תִּשְׁבְּעוּ לֶחֶם וַיִּדְעֹתֶם י
כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְהִי בְעָרֹב וַתַּעַל הַשָּׁלֹ וַתִּכַּס אֶת־הַמַּחְנֶה י
וּבִבְקָר הִיָּתָה שְׂכַבַת הַטֹּל סָבִיב לְמַחְנֶה: וַתַּעַל שְׂכַבַת הַטֹּל וְהִנֵּה ט
עַל־פְּנֵי הַמִּדְבָּר דֶּק מְחֹסֶפֶס דֶּק כִּכְפַר עַל־הָאֶרֶץ: וַיִּרְאוּ בְנֵי־
יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו מִן הוּא כִּי לֹא יִדְעוּ מַה־הוּא וַיֹּאמֶר
טו מֹשֶׁה אֲלֵהֶם הוּא הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לָכֶם לְאֶכְלָה:

וַיִּבְקַר וַיֹּאמְרוּ אֶת־כְּבוֹד יְהוָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת־תְּלַנְתִּיכֶם עַל־יְהוָה וַנִּחַנּוּ ח
מָה כִּי תִלוּנוּ עָלֵינוּ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בַתֵּת יְהוָה לָכֶם בְּעָרֹב בִּשָׂר לְאֶכְל
וְלֶחֶם בְּבֹקֶר לְשִׁבְעַת בְּשִׁמְעַע יְהוָה אֶת־תְּלַנְתִּיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם מְלִינִם
עָלָיו וַנִּחַנּוּ מָה לֹא־עָלֵינוּ תְּלַנְתִּיכֶם כִּי עַל־יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
אַהֲרֹן אָמַר אֶל־כָּל־עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִרְבוּ לִפְנֵי יְהוָה כִּי שָׁמַע אֶת
תְּלַנְתִּיכֶם: וַיְהִי כַדְבַר אַהֲרֹן אֶל־כָּל־עֵדֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּפְּנוּ אֶל־
הַמִּדְבָּר וְהִנֵּה כְבוֹד יְהוָה נִרְאָה בָּעֲנָן:

וַיִּבְקַר וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: שְׁמַעְתִּי אֶת־תְּלוּנַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבַר י
אֲלֵהֶם לֵאמֹר בֵּין הָעַרְבִים תֹּאכְלוּ בִשָּׂר וּבִבְקָר תִּשְׁבְּעוּ לֶחֶם וַיִּדְעֹתֶם י
כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְהִי בְעָרֹב וַתַּעַל הַשָּׁלֹ וַתִּכַּס אֶת־הַמַּחְנֶה י
וּבִבְקָר הִיָּתָה שְׂכַבַת הַטֹּל סָבִיב לְמַחְנֶה: וַתַּעַל שְׂכַבַת הַטֹּל וְהִנֵּה ט
עַל־פְּנֵי הַמִּדְבָּר דֶּק מְחֹסֶפֶס דֶּק כִּכְפַר עַל־הָאֶרֶץ: וַיִּרְאוּ בְנֵי־
יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו מִן הוּא כִּי לֹא יִדְעוּ מַה־הוּא וַיֹּאמֶר
טו מֹשֶׁה אֲלֵהֶם הוּא הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לָכֶם לְאֶכְלָה:

וַיִּבְקַר וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה עַד־אַנְהָ יִנְאַצְנִי הָעָם הַזֶּה וְעַד־אַנְהָ לֹא־ י
יִאֲמִינוּ כִּי כָּל־הָאֲתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ: אֲכַנּוּ בַדְבָר וְאוֹרְשָׁנוּ י
וְאַעֲשֶׂה אֹתְךָ לְגוֹי־גְדוֹל וְעֲצוּם מִמֶּנּוּ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וְשָׁמְעוּ י
מִצְרַיִם כִּי־הִעֲלִיתִי בְּכַחַךְ אֶת־הָעָם הַזֶּה מִקִּרְבּוֹ: וְאָמְרוּ אֶל־יֹשֵׁב י
הָאֶרֶץ הַזֹּאת שְׁמְעוּ כִּי־אַתֶּם יְהוָה בְּקִרְבֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר־עָנִין בְּעָנִין
נִרְאָה: אַתֶּם יְהוָה וְעַנְנְךָ עִמָּד עֲלֵהֶם וּבְעֵמֹד עֲנָן אַתֶּם הַלֶּךְ לִפְנֵיהֶם
יוֹמָם וּבְעֵמֹד אֵשׁ לִילָה: וְהִמַּתֶּה אֶת־הָעָם הַזֶּה כַּאֲשֶׁר אָחַד וְאָמְרוּ ט
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־שָׁמְעוּ אֶת־שְׁמֵעֶךָ לֵאמֹר: מִבְּלֹתֵי וַיִּכְלַת יְהוָה לְהַבִּיא ט
אֶת־הָעָם הַזֶּה אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטֶם בַּמִּדְבָּר:

דְּבִיתָהוּ דִרְבִי יוֹסֵף הוֹת
מֵאַחֲרָה וּמְדַלְקַת לֵה אִמֵּר לֵה רַב יוֹסֵף תְּנִיא
* לֹא יִמִּישׁ עֵמֹד הָעֲנָן יוֹמָם וְעֵמֹד הָאֵשׁ
לִילָה מִלְמַד שְׁעֵמֹד עֲנָן מוֹשְׁלִים לְעֵמֹד
הָאֵשׁ וְעֵמֹד הָאֵשׁ מוֹשְׁלִים לְעֵמֹד הָעֲנָן
סְבִרָה לְאַקְדוּמָה אִמֵּר לֵה הֵהוּא סְבֵא תְּנִיא
וּבִלְבָד שְׁלֵא יִקְרִים וּשְׁלֵא יֵאָחַד: (11)

וַיִּשְׁעוּ אוֹתָם חַיִּים עַל־הַיָּם כְּלִי־סוֹס רָכַב פְּרַעֲזָה וּפְרָשָׁיו וְחִילוֹ עַל־
פִּי הַחִירָת לִפְנֵי בַעַל צִפּוֹן: וּפְרַעֲזָה הַקָּרִיב וַיִּשְׁאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם־נֹסֵעַ אַחֲרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ
יֹאמְרוּ אֶל־יְהוָה: וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה הַמַּבְלִי אִין־קְבָרִים
בְּמִצְרַיִם לְקַחְתֵּנוּ לְמוֹת בַּמִּדְבָּר מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לָנוּ לְהוֹצִיאֵנוּ
מִמִּצְרַיִם:

וַיִּצְעֲקוּ, תַפְשׁוּ³⁹ אומנות אבותם⁴⁰,
באברהם הוא אומר: אל המקום אשר עמד שם (בראשית יט כז),
ביצחק: לשוה בשדה (שם כד סג)⁴¹, ביעקב: ויפגע במקום (שם
כח יא)⁴².

וַיִּצְעֲקוּ, תַפְשׁוּ³⁹ אומנות אבותם⁴⁰,
באברהם הוא אומר: אל המקום אשר עמד שם (בראשית יט כז),
ביצחק: לשוה בשדה (שם כד סג)⁴¹, ביעקב: ויפגע במקום (שם
כח יא)⁴².

וַיִּצְעֲקוּ, תַפְשׁוּ³⁹ אומנות אבותם⁴⁰,
באברהם הוא אומר: אל המקום אשר עמד שם (בראשית יט כז),
ביצחק: לשוה בשדה (שם כד סג)⁴¹, ביעקב: ויפגע במקום (שם
כח יא)⁴².

דבר אל בני ישראל וישבו ויחזרו לפני פי החירות וגו'. יש לשאול הם היו הולכים על פי העגן שנאמר על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו, ואומר במקום אשר ישכון שם העגן שם יחנו בני ישראל, אם כן למה ידבר לבני ישראל ילך העגן והם אחריו, אלא רצה הקב"ה לנקות מלבן החלודה כדי שיהיו נקיים בכניסתם לים ולא ימצא בהם שום טינוף ולא שום מחשבה רעה כדי שלא יערער עליהם שרו של ים, לזה הודיעם שהם שבים לאחוריהם להראות אם ירהרו אחר מדותיו.

הַעֲבֹד עַל הַמִּזְבֵּחַ כַּמִּצְוָה

והוא אומרו להאיר להם, וטעם אור זה הוא ללכת יומם ולילה, פירוש צוה, כשם שציוס מלמד אור ה' הנוצץ עליהם היו רואים אור למרחוק, כאור השמש המאיר לעולם כולו, כמו כן היו רואים צלילה צלמלעולם עמוד האש. אלוהים איתנו (ש"ס)

והדבר אשר צוה יהוה לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש לאשר באהלו תקחו: ויעשו כן בני ישראל וילקטו המרבה והממעיט: וימדו בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו: ויאמר משה אליהם איש אל-יחר ממנו עד-בקר:

ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל-כל-עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית-אבת ששה לבית: ואם ימעט הבית מהית משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל-ביתו במקסת נפשתי איש לפי אכלו תכסו על-הששה: ששה תמים וזכר בן-שנה יהיה לכם מן-הכבשים ומן-העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת-ישראל בין הערבים: ולקחו מן-הדם ונתנו על-שתי המזוזות ועל-המשקוף על הדלתים אשר-יאכלו אתו בהם: ואכלו את-הבשר בלילה הזה צלי-אש ומצות על-מרים יאכלוהו: אל-תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם-צלי-אש ראשו על-כרעיו ועל-קרבו: ולא-תותרו ממנו עד-בקר והגתר ממנו עד-בקר באש תשרפו: כ"ג א"א

ויאמר יהוה אל-משה מה-תצעק אלי דבד אל-בני-ישראל ויסעו: ואתה הרם את-מטך ונטה את-ידך עליהם ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה: ואני הנני מחזק את-לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל-חילו ברכבו ובפרשיו: וידעו מצרים כי-אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו: ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל ויגלך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל והי הענן והחשך ויאר את-הלילה ולא-קרב זה אל-זה כל-הלילה: ויט משה את-ידו עליהם ויולך יהוה את-הים ברוח קדים עזה כל-הלילה וישם את-הים לחרבה ויבקעו המים: ויבאו בני-ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימנם ומשמאלם: ויאמר יהוה אל-משה נטה את-ידך עליהם וישבו המים על-מצרים על-רכבו ועל-פרשיו: ויט משה את-ידו עליהם וישב הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו ויגער יהוה את-מצרים בתוך הים: וישבו המים ויכסו את-הרכב ואת-הפרשים לכל חיל פרעה הכאים אחריהם בים לא-ינשאר בהם עד-אחד: ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימנם ומשמאלם: וישע יהוה ביום ההוא את-ישראל מיד מצרים וירא ישראל את-מצרים מת על-שפת הים: וירא ישראל את-היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים וייראו העם את-יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו: ותקח מרים הנביאה אקות אהרן את-התף בידה ותצאן כל-הנשים אחריה בתפים ובמחלת: ותען להם מרים שירו ליהוה כייגאה נאה כ"א סוס ורכבו רמה בים:

ויבא עמלק וילחם עם-ישראל ברפידים: ויאמר משה אל-יהושע בחר לנו אנשים וצא הילחם בעמלק מחר אנכי נצב על-ראש הנבצה ומשה האלהים בנדי: ויעש יהושע כאשר אמר-לו משה להילחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הנבצה: והיה כאשר ירים משה ידו ונגבר ישראל וכאשר יניח ידו ונגבר עמלק: וידי משה קבדים ויקחו-אבן וישמו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד והי ידיו אמונה עד-בא השמש: ויחלש יהושע את-עמלק ואת-עמו לפי-חרב:

ויאמר יהוה אל-משה כתב זאת זכרון בספר ושם באזני יהושע כיימחה אמתך את-זכר עמלק מתחת השמים: ויגן משה מזבח ויקרא שמו יהוה-נסי: ויאמר כי-יד על-כס יהי מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר:

כ"ו א"א

ואד יעלה, ה' שמות נקרא, עב, שמעבב פני הרקיע, אד, ששובר לבעלי מפקיעי שערים, עגן, שעושה הבריות ענוים, נשיאים, שעושה נשיאים, חזיו, שעושה חזיונות ברקיע. ואד יעלה, הוא הענן הנושא המטר שהן עשוין כנודות מחוללין, והן ככברה, שנאמר חשרת מים עבי שחקים. (בראשית ב ו)

כ"ז א"א

ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל-כל-עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית-אבת ששה לבית: ואם ימעט הבית מהית משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל-ביתו במקסת נפשתי איש לפי אכלו תכסו על-הששה: ששה תמים וזכר בן-שנה יהיה לכם מן-הכבשים ומן-העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת-ישראל בין הערבים: ולקחו מן-הדם ונתנו על-שתי המזוזות ועל-המשקוף על הדלתים אשר-יאכלו אתו בהם: ואכלו את-הבשר בלילה הזה צלי-אש ומצות על-מרים יאכלוהו: אל-תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם-צלי-אש ראשו על-כרעיו ועל-קרבו: ולא-תותרו ממנו עד-בקר והגתר ממנו עד-בקר באש תשרפו: כ"ג א"א

ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל-כל-עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית-אבת ששה לבית: ואם ימעט הבית מהית משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל-ביתו במקסת נפשתי איש לפי אכלו תכסו על-הששה: ששה תמים וזכר בן-שנה יהיה לכם מן-הכבשים ומן-העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת-ישראל בין הערבים: ולקחו מן-הדם ונתנו על-שתי המזוזות ועל-המשקוף על הדלתים אשר-יאכלו אתו בהם: ואכלו את-הבשר בלילה הזה צלי-אש ומצות על-מרים יאכלוהו: אל-תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם-צלי-אש ראשו על-כרעיו ועל-קרבו: ולא-תותרו ממנו עד-בקר והגתר ממנו עד-בקר באש תשרפו: כ"ג א"א

היה [ה'] י"א כשחלם (ב) יונא מן הבית (ד) יניח ידו על המזוזה (מהרי"ל טס ומוכח בעבודת כוכבים דף י"א) ד" [ו] ויאמר ה' ישמר לאחי וגו' (בנדרת) וכן כשיכנס אדם לבית יניח ידו על המזוזה:

ק"ע י"א נצב

ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל-כל-עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית-אבת ששה לבית: ואם ימעט הבית מהית משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל-ביתו במקסת נפשתי איש לפי אכלו תכסו על-הששה: ששה תמים וזכר בן-שנה יהיה לכם מן-הכבשים ומן-העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת-ישראל בין הערבים: ולקחו מן-הדם ונתנו על-שתי המזוזות ועל-המשקוף על הדלתים אשר-יאכלו אתו בהם: ואכלו את-הבשר בלילה הזה צלי-אש ומצות על-מרים יאכלוהו: אל-תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם-צלי-אש ראשו על-כרעיו ועל-קרבו: ולא-תותרו ממנו עד-בקר והגתר ממנו עד-בקר באש תשרפו: כ"ג א"א

ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל-כל-עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית-אבת ששה לבית: ואם ימעט הבית מהית משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל-ביתו במקסת נפשתי איש לפי אכלו תכסו על-הששה: ששה תמים וזכר בן-שנה יהיה לכם מן-הכבשים ומן-העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת-ישראל בין הערבים: ולקחו מן-הדם ונתנו על-שתי המזוזות ועל-המשקוף על הדלתים אשר-יאכלו אתו בהם: ואכלו את-הבשר בלילה הזה צלי-אש ומצות על-מרים יאכלוהו: אל-תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם-צלי-אש ראשו על-כרעיו ועל-קרבו: ולא-תותרו ממנו עד-בקר והגתר ממנו עד-בקר באש תשרפו: כ"ג א"א